

Quan ningú no mana

— No m'agrada que em mani ningú!

—Aquí manem tots...

—Entre tots decidim què cal fer a cada moment...

—Aquí no hi ha un responsable, perquè responsables ho som tots...

Genial! Això és Disneylàndia... o millor dit, Anarcolàndia. El país de la fantasia, on figura que tothom té el mateix interès, implicació, informació, capacitats i compromís en totes les coses. En definitiva, on tothom és omnipotent, competent i cosmopolita. Un món tal vegada idoni per a la creació artística, però certament un parany per a l'educació.

La mentida i l'autoengany són enemics de l'educació, que necessita autenticitat, acceptació de la realitat, simpatia vers la imperfecció i les "misèries" humanes.

La primera mentida és creure que manar és un pecat o una cosa lletja que "millor que no passi". Manar és una feina, una responsabilitat... que es pot fer bé i es pot fer malament, com moltes altres coses.

La segona mentida és creure que es pot funcionar sense que ningú mani mai. L'autoritat moral existeix en bona part de les relacions entre les persones. Quan vas d'excursió, mana, de manera natural, qui ja l'ha fet abans o qui en sap més, de fer excursions. I si tens la mala sort de trencar-te un turmell, llavors qui mana és el que sap primers auxilis.

La tercera mentida és menysvalorar què significa, per a molts nens i nenes, poder manar en un moment donat: autoestima, estirada intel·lectual, estímul de la responsabilitat, haver de pensar en l'altre...

La quarta mentida és pensar que quan no mana ningú realment no mana ningú. Fals. Quan no mana ningú de manera formal i establerta, mana qui domina emocionalment el grup; o mana McDonalds, Telefònica, Bill Gates, la revista You, Pokémon, la Telebasura, los 40 principals...

Quan "figura" que no mana ningú, és quan menys possibilitats tens de rebelar-te, perquè no veus "contra qui" i, en el pitjor dels casos "contra què".

Quan penses que no mana ningú, certament tu no manes.